

EL MICALET GALÀCTIC

L'autobús Jordiet Pirates i bandolers

Joan Pla

Dibuixos de Kino Garrido

1

Vicent se'n vol tornar a casa

En el meu anterior *Diari* ens havíem quedat a la platja de Tarifa. Duna va ser l'última a pujar a l'autobús, però no podíem fer-li pagar el sopar. Recordeu que l'últim que pujava a l'autobús, el pagava. D'on hauria pogut traure els diners, pobra? De manera que ens el vam haver de pagar cadascú. L'endemà, Pere, el conductor, va dir que abans d'anar cap a Sevilla, ciutat que tothom volia veure, passàrem per Cadis, que era una ciutat preciosa, envoltada de mar per ací i per allà.

–Està bé –diu la bruixa Elisenda–. Fem-nos de mar perquè quan ens encaminem cap a Sevilla, la perdrem de vista per molt de temps.

Jordiet diu que li pareix bé. Ara més prop de la mar, ara més lluny, arribem a Cadis. Hi passem el matí, recorrent-ne els carrers, que sempre et porten a la mar. No tarde a adonar-me que Vicent, que és grosset, es queda dels últims. Com si ell no volguera seguir-nos i les cames el portaren sense ganes. Pense que és perquè, com que és grosset, està cansat d'aquests dies de no parar. Òscar l'ha d'empentar tres o quatre vegades.

–Què vols, perdre't, tarambana? –el renya.

Vicent fa que corre tres o quatre passes però para en sec. Una altra volta l'has d'animar. Però li descobrisc en la cara com una pena. O com una mitja llàgrima que no s'atreveix a deixar eixir.

–Que et fa mal alguna cosa, Vicent? –li pregunta.

Amb el cap m'ho nega.

–Ja diràs –li dic.

Però no passa res més. Després de dinar ens dirigim cap a Sevilla. Pere no para de repetir:

–La Torre del Oro, la Torre del Oro... Ai, la Giralda!

Ens explica que són unes torres que estan a la vora del riu, que les van construir els àrabs i que són molt boniques. Tots tenim ganes de veure-les.

Hi arribem, a Sevilla, tardet. Busquem un lloc per aparcar i passar la nit. Sevilla és una ciutat molt gran i ni Pere ni Elisenda volen que eixim de nit. Tenen por que ens perdem.

—Descansem, que el dia ha sigut pesat —diu Pere.

—Jo també estic cansat de rodar —corroborava Jordiet.

I encara sort que aquella nit descansàrem, perquè no imaginàvem el dia tan mogut que ens esperava l'endemà, i això que no era el dos de maig. Però ho va ser tant o més que aquell de feia molts anys... Que es veu que degué passar alguna cosa molt grossa.

Ens alcem ben enjorn, amb un sol brillant, amb ganes de veure Sevilla i, sobretot, la Torre del Oro i la Giralda. Hem aparcat en un barri que es diu Los Remedios. Prop hi ha un parc. Preguntem a una senyora i amb accent andalús diu:

—Si agafen aquesta avinguda, entre Los Remedios i Triana, així que passen el pont del Guadalquivir, a mà esquerra tenen la Torre del Oro.

Efectivament. A mesura que ens anem acostant al riu, sobreïx a l'altre costat la torre.

—Per a ser d'or, no brilla molt —diu Tomàs.

Pere, simulant que li pega un calpissot suau, el renya:

—Ací estaria la torre si fóra d'or, babau! En què deus estar pensant?

I tots ens posem a riure.

—Per què li diuen la Torre del Oro, si no? —es justifica ell.

—També a Cadis li diuen la Tasseta de Plata. És que vas veure tu que era com una tasseta de plata?... Vicent! —crida de sobte—, o t'afanyes o et quedaràs per a portar la peanya del Cristo de los Faroles!

Vicent torna a quedar-se enrere. Esperem que s'unisca al grup.

—Mare meua com està el pati! —pense—. Aquest nano ens farà la guitza!

El Guadalquivir porta molta aigua. Travessem el pont i ens dirigim cap a la Torre del Oro. Realment, Pere tenia raó. No és d'or, però és preciosa.

—M'agradaria tenir-la a València —comenta Elisenda.

I la mira d'una manera que no em fa gens de gràcia.

—I ara, a veure la Giralda! —diu Pere—. Ací no ens faltaran coses per a veure.

La Giralda és prop d'allí. Un o dos carrers. Capficats com estem en la Torre del Oro, i enmig d'aquells carrers estrets i antics de Sevilla, en arribar davant de la Giralda, Vicent ha desaparegut. No ens n'adonem de seguida, sinó un poc després quan, en encaminar-nos al parc de María Luisa per a esmorzar, Vicent ja no hi és ni ningú recorda haver-lo vist mentre contemplàvem la Giralda.

Mare de Déu quin ensurt que s'emporta Pere!

—Jo ja sabia que aquest mocós me la faria! —exclama.

Mire Elisenda per veure si ella troba alguna solució màgica. Però per la cara que fa, endevine que està tan despistada com jo. Una cosa és fer màgia quan ella vol i una altra saber on dimonis es troba Vicent. Ella no coneix Sevilla. On deu parar?

Pere, després de fer unes passes cap ací i cap allà, sense saber on anar, comença a tranquil·litzar-se.

–El buscarem per on hem vingut, en dos grups, com si rodejàrem els carrers i ens veurem a la Torre del Oro... Si no apareix, haurem d'avisar la policia...

–Jo buscaria per totes les pastisseries –diu Carla.

Vicent és molt llépol, per això ho diu.

–No em vingues amb bromes, que no tinc humor –crida Pere–. El que jo he dit! A veure, tu i tu i tu... –va assenyalant-nos fins a fer dos grups. En un d'aquests es posa Elisenda al capdavant i en l'altre, el mateix Pere.

En el primer grup, on anem Duna i jo, ens dirigim cap a la Giralda. El segon escorcolla tots els carrers fins a la Torre del Oro.

–On creus que s'ha pogut amagar, Rosa? –em pregunta Elisenda.

–No ho sé... Ahir ja li vaig notar alguna cosa rara. Sempre anava quedant-se enrere. I fins i tot el vaig trobar com si tinguera ganes de plorar...

–Potser enyora la família –diu Elisenda–. Bé, al remat el trobarem, que Sevilla tampoc no és cap laberint. Deixa Duna a terra, que potser trobarà el rastre de Vicent.

